

A kiskondás

Hol volt, hol nem volt, a macska bajuszán innen, az egér farkincáján túl, volt egyszer egy öreg király. Volt ennek az öreg királynak három lánya. A legkisebb lány, Füzike volt a legszebb. A világ minden tájáról jöttek a kérők: királyok, hercegek, nyalka vitézek, aranyszájú költők, minden hájjal megkent tudósok és alkimisták, ám ő sorra kikoszarazta őket. Elterjedt a hír, hogy Füzike szíve már foglalt. Nem zörög a haraszt, ha nem fújja a szél. A király fülébe is eljutott a szóbeszéd, hogy lányának a kiskondáson akadt meg a szeme. Az öreg király magához kérette a lányát, hogy megtudja, igaz-e, amit róla és a kiskondásról beszélnek. Füzike töredelmesen bevallotta, hogy igaz.

A király felfortyant:

– Kitekerem a nyakát annak a pernahajdernek!

– De hiszen nem ártott neked! Nincs nála különb alattvalód! – figyelmeztette Füzike.

A király mégse túrhette, hogy lánya a szegény kiskondás felesége legyen. Különben is annyi gondja-baja van mostanában. A sarki füszeres nem hajlandó hitelezni neki, nem ad már egy csipet sót, egy sercli kenyeret sem. Pedig már a koronáját is beadta a zálogházba. Gondjait szaporította a lánya is, akit a toronyba záratott szigorú őrizet mellett. Csak az a szolga látogathatta, aki élelmet vitt neki napjában egyszer.

A kiskondás éjszaka odalopakodott a torony ablaka alá. Leheveredett a fűbe és furulyáján szebbnél szebb dalokat játszott. A muzsika nyelvén mondta el, amit érzett és amit a szája nem mondhatott. Minden titok zárja kipattan egyszer. A szolgák fülön csípték a kiskondást és a király elé cipelték.

– Mit akarsz, te kis ágrólszakadt? – kérdezte a király.

– A lányodat! – felelt hegyesen a legény.

– Aztán miből tartanád el őt, talán a koszos disznaidból?

– Azokból bizony! – vágta rá a kiskondás. – Csakhogy nem koszos disznók azok, hanem aranyszőrű malacok!

– Hazudsz, akasztófáraló! – süvöltötte mérgesen a király.

A kiskondás erre belefújt a furulyába. A hangra a malacok illedelmesen felsorakoztak előtte, az ajtónállók hiába is igyekeztek megakadályozni, hogy bejussanak. Kunkori farkukkal, tömzsi orrukkal megjelentek a fényes trónteremben, még mintha biccentettek is volna köszönésképpen.

A király kikelt magából, hogy disznóolat csinálnak a palotájából, de nem volt mit tenni, hívatta a lányát, ahogy a kiskondás óhajtotta.

– Ezek hát a te aranyszőrűid?! – mutatott végig a király gúnyosan a disznókon.

– Ezek bizony! – mondta a kiskondás, és egy cuppanós csókot nyomott Füzike arcára, aki fülig pirult. A király elvörösödött, olyan lett, mint a főtt rák. Hanem az egyik kismalac azon nyomban aranyszőrűvé változott.

– Akarsz-e még aranyszőrű malacot? – kérdezte a kiskondás.

– Dehogyan akarok, akarok, akarok! – kiabált izgatottan a király. Maga se tudta, mit akar. A kiskondás se volt rest, csókokkal halmozta el kedvesét, akinek egyáltalán nem volt ellenére a dolog.

Ahány csók, annyi aranyszőrű malac. Végül a király is megenyhült, hozzáadta lányát a kiskondáshoz. Az aranyszőrű malacok árából rendezte tartozását a sarki füszeressel, ezután már nem kellett sóltanul enni a levest, s futotta jó fehér kenyérre is, amit igen szeretett füstölt szalonnával meg vöröshagymával. A veje odaadta neki a csontnyelű bicskáját, avval különösen jólesett a falatozás.

Még most is boldogan élnek, ha a bicska el nem vészett.